

12 JUL 2002

VARDØ NAMSRETT

År 2002 den 10. juli ble rett holdt i tingrettens lokaler i Vardø.

Dommer	Dommerfullmektig Bjørn Arvid Lervik m/ begrenset fullmakt
Sak nr.	02-093 D
Saksøker	Pulsarr Industrial Reseach B.V. Marinus van Meelweg 20 NL-5657 EN Eindhoven, The Netherlands
Prosessfullmektig	Bull & Co Advokatfirma ANS v/ advokat Hans E. Skirstad v/ advokat Rune Klausen Postboks 552 Sentrum, 0105 OSLO
Saksøkt	Nils H. Nilsen AS, organisasjonsnr. 928 846 261 Postboks D, 9991 Båtsfjord
Prosessfullmektig	Advokat Gunnar Nerdrum Postboks 1150, 9261 Tromsø
Saken gjelder	Begjæring om utlegg på grunnlag av et utenlandsk tvangsgrunnlag, tvangsfullbyrdelsesloven § 7-3 tredje ledd
Tvangsgrunnlag:	ICC International Court of Arbitrations voldgiftsdom av 25. august 2000, jf. tvangsfullbyrdelsesloven § 4-1, annet ledd, bokstad f, jf. New York-konvensjonen av 1958 om anerkjennelse og fullbyrdelse av utenlandske voldgiftsavgjørelser.

Dommeren la fram sakens dokumenter. Det ble deretter avsagt slik

beslutning:

Begjæring om utlegg datert 4. desember 2001 er etter tvangsfullbyrdeisesloven § 7-3 tredje ledd fremsatt for namsretten. Varsel etter § 4-19 sendt da det er gått over ett år siden tvangsfullbyrdelse kunne igangsettes.

Retten har forelagt begjæringen for saksokte ved brev av 13. desember 2001 med frist til 8. januar 2002 for uttalelse. Saksokte har reist innvendinger mot tvangsfullbyrdelsen og anmodet retten om overføring til søksmåls former, jf. tvangsfullbyrdeisesloven § 6-6. Retten har ikke funnet dette hensiktsmessig. Videre har retten ikke funnet det nødvendig å oversette dommen til norsk fra originalspråket, som er engelsk.

Namsretten legger følgende faktum til grunn:

Partene inngikk avtale, datert 5. april 1994 akseptert 13. april 1994, om salg av en "waterjet cutting machine" til bruk i saksoktes virksomhet. Kontraktssummen var NLG 1.300.000. Selger forbeholdt seg eiendomsretten til maskinen inntil den var betalt fullt ut.

Maskinen som ble levert i oktober 1994, virket ikke som forutsatt, og partene inngikk i 1996 en ny avtale om utvikling av en automatisert produksjonslinje for fiskefiletering. En datahjerne som inngikk som en del av det kontraherte utstyret ble flyttet fra Nilsen H. Nilsen AS til Havprodukter AS for utprøving der, som ledd i et felles utviklingsprosjekt.

Da heller ikke det nye prosjektet førte frem til tilfredsstillende resultat for Nils H. Nilsen AS (heretter benevnt Nilsen) fremmet selskapet hevingskrav. Nilsen returnerte deler av maskinen til Pulsarr i mai 1997 og krevde kjøpesummen tilbakebetalt. Det gjensv på dette tidspunkt betaling av 10% av den opprinnelige kjøpesum. Pulsarr Industrial Reseach B.V. (heretter benevnt Pulsarr) bestred hevingskravet og krevde på sin side restkjøpesummen betalt.

I henhold til avtale mellom partene ble tvisten i 1998 brakt inn for avgjørelse ved voldgift ved ICC International Court of Arbitration, som i Paris den 25. august 2000 avsa sin sluttkjennelse.

Nilsen vant ikke frem med sitt hevingskrav og ble dømt til å betale til Pulsarr et beløp stort NLG 23.726 for oppbevaring av den returnerte maskinen samt USD 14.400 i saksomkostninger. Omgjort til norske kroner utgjør beløpet i overkant av 200.000. De tilkjente saksomkostninger er differansen mellom Pulsarrs forskuddsbetaling til voldgiftsretten og de omkostninger selskapet av voldgiftsretten ble pålagt å bære.

Fra voldgiftsdommens tre siste avsnitt hitettes:

As to the merits

of these...

There is no need for the Sole Arbitrator to adjudicate on the Claim and on that part of the Counterclaim, which is related to the payment of 10% of the purchase price.

As to the cost of the returning and storing of the System

Claimant had no contractual right to return the System in May 1997. Admittedly, this was done after the Settlement was concluded and the object of the Contract had been changed. But the returning of the System at the cost of the Respondent is supported by no legal or contractual provision.

the month of August 2000 by Claimant and that they can be recovered by Respondent who has temporarily and under protest paid them.

Consequently Claimant will have to pay to Respondent the amount of NLG 13.316,25 + NLG 6.250 + NLG 4.160, being the transportation cost, the original storage cost, as well as the storage cost up to the end of the month of August 2000.

◆ ◆ ◆
◆

As to the Arbitration costs

As both the Claim and the Counterclaim (for the part concerning the payment of the remaining 10% of the purchase price) have been declared not admissible, each of the Parties will have to bear the fees and expenses of its own legal counsel as well as all salaries, costs and expenses incurred by its own executives, managers, employees and representatives in relation with the proceedings of the present arbitration case.

As the Claim has been declared not admissible, Claimant, which has already paid for the costs related to the witness hearings, will have to bear the totality of these costs, as the witness hearings were organized at its request and were set up to hear the witnesses it presented.

The costs of arbitration (comprising the fees of the Sole Arbitrator and the Administrative expenses) have been fixed at USD 48.000, pursuant to Article 31 of the ICC Rules of Arbitration. As both the Claim and the Counterclaim (for the part concerning the payment of the remaining 10% of the purchase price) have been declared not admissible, Claimant and Respondent will have to bear the costs of arbitration in the same proportion as the Claim bears to the Counterclaim, that means that Claimant will have to bear 8/10th of those costs, i.e. USD 38.400 and Respondent will have to bear 2/10th, i.e. USD 9.600.

As each of Claimant and Respondent have paid an advance on costs in the amount of USD 24.000, Claimant will have to pay to Respondent 3/10th of the costs of arbitration, i.e. USD 14.400.

Done in Paris, August 25, 2000
Rett kopi bekrefes

Rune Klausen
RUNE KLAUSEN
ADVOKAT

Fransis Vignely

Pulsarr solgte 1. juni 2001 de maskindeler som var returnert da Nilsen ikke påtok seg ansvaret for videre lagringskostnader. Salgssummen var EUR 4.537,80 eller ca. NOK 34.000. Faktura er utstedt av Elbicon, et selskap i Pulsarr-gruppen.

Partene har inngitt en rekke prosesskrifter til støtte for sitt syn; 12 i alt.

Saksøker har i det vesentligste anført:

Saksøkte har sitt forretningssted i Båtsfjord og Vardø namsrett er rett verneting.

Voldgiftsdommen er rettskraftig. Dommen kan fullbyrdes i Norge i henhold til New York-konvensjonen av 1958 tiltrådt av Frankrike, Norge og Nederland.

Domsresultatet fremgår klart av dommen selv om den ikke inneholder en eksplisitt domsslutning. Det er samsvar mellom premisser og de tilkjente beløp. Dommen er avsagt av et anerkjent internasjonalt organ og etter grundig forutgående saksbehandling og intern kontroll. Det har formodningen mot seg at domstolsekretariatet ikke har påpekt en eventuell feil ved slutningen. Det skal svært mye til før et tvangsgrunnlag kan settes til side, og dette er i hvert fall ikke tilfellet her. Nilsen har selv valgt å avstå fra å angripe dommen. Det kan ikke være nødvendig å få dommen oversatt til norsk.

Nilsen har ikke noe motkrav mot Pulsarr. Nilsen returnerte maskinen i 1997. Pulsarr tilskrev Nilsen 25. januar 2001, 5 måneder etter at dommen falt, og orienterte skriftlig om at maskinen ville bli destruert dersom han ikke påtok seg lagringskostnadene innen 8 dager. Saksøkte besvarte brevet tilbake 29. januar 2001 og fraskrev seg eiendomsretten til maskinen. Utstyret var tilnærmet verdiløst på tidspunktet for terminering av lagerleieavtalen. Det vises til at det har vært en rask utvikling av nye produkter på området, at utstyret ikke var i bruk og heller ikke vedlikeholdt.

Etter nærmere undersøkelse har saksøker funnet ut at utstyret er solgt for ca NOK 34.000. Salgssummen dekker ikke de faktiske kostnader saksøker har hatt til lagring i perioden fra voldgiftsdommen falt til lagringsavtalen ble terminert. Dette bekrefter at utstyret kun hadde skrapverdi.

Subsidiært kan ikke Nilsen bruke sitt motkrav som innsigelse etter tvangsfullbyrdelsesloven § 4-2 da kravet bygger på omstendigheter som var kjent for Nilsen siden endringsavtalen i 1996. Det angivelige rettsbrudd fra Pulsarrs side, ved at datahjernen ble flyttet til Ilavprodukter AS ligger foran voldgiftsdommen i tid og er rettskraftig avgjort ved denne. Nilsen kunne for voldgiftsretten ha krevet eiendomsretten til utstyret med begrunnelse at utstyret var betalt fullt ut med tidligere oppgjør på 90% av kontraktssummen. Nilsen har dessuten i ettertid fraskrevet seg eiendomsretten til maskinen.

Saken kan ikke avvises. Saksøker må eventuelt få anledning til å fremlægge de nødvendige dokumenter, voldgiftsavtalen, som etter provokasjon fra saksøkte er fremlagt, samt oversettelse av dommen.

Saksøker har nedlagt slik påstand:

- 1. Begjæring om utlegg tas til følge.*
- 2. Nils H. Nilsen AS dømmes til å betale til Pulsarr Industrial Reseach B.V. saksomkostninger for saksretten med kr. 35.800 med tillegg av lovbestemt forsinkelsesrente fra 14 -fjorten- dager etter forkynnelse av kjennelsen til betaling finner sted.*

Saksøkte har i det vesentligste anført:

Saken må avvises da utleggsbegjæringen ikke oppfyller de nødvendige formkrav, jf. artikkel IV i New York-konvensjonen av 1958. Voldgiftsavtalen skal fremlægges og dommen oversettes. Det vises til dom fra Italias Høyesterett 26. mai 1981. Det har ingen betydning at innsigelsen ikke er fremsatt tidligere, jf. tvistemålsloven § 91.

Dommen kan ikke tvangsfullbyrdes i Norge da tvangsfullbyrdelse er uforenlig med norsk rettsorden. Dommen er selvmotsigende, lider av mangel på indre sammenheng og mangler domsslutning. Saksøkte viser til tvistemålsloven §§ 167 og 168 og konvensjonens artikkel V nr. 2b) og hevder det vil virke støtende for rettsfølelsen om en slik dom er grunnlag for

tvangsfullbyrdelse.

Voldgiftsdommeren ved ICC er suveren med hensyn til dommens innhold, og det er ingen presumsjon for at den er riktig selv om den har gjennomgått grundig forberedelse. Saksøkte har ikke angrepet dommen av økonomiske årsaker. Det foreligger internasjonalt omfattende praksis, og det er også saker i Norge, for at voldgiftsdommer er nektet som tvangsgrunnlag. Det vises til Hålogaland lagmannsretts kjennelse 16. august 1999.

Subsidiært har saksøkte et motkrav i form av et erstatningskrav fordi Pulsarr har solgt maskinen til tross for at den tilhørte Nilsen. Motkrav ble erklært før utlegg ble begjært og innsigelse kan gjøres gjeldende etter tvangsfullbyrdelsesloven § 4-2. Motkravet kunne først gjøres gjeldende etter at voldgiftsdommen hadde falt.

Pulsarr forbeholdt seg i kontrakten eiendomsretten til maskinen inntil hele kjøpssummen var betalt. Eierforholdet ble ikke brakt på det rene før ved avsigselse av voldgiftsdommen. Det ble da klart at Pulsarr ikke hadde krav på restkjøpssummen, og at maskinen i realiteten tilhørte Nilsen. Pulsarr tok datahjernen til maskinen allerede i 1996, hvilket gjorde utstyret verdiløst. Nilsen har ikke oppgitt sin adgang til å gjøre Pulsarrs forføyninger over utstyret gjeldende som motkrav ved ikke å stille sikkerhet for lagerleie.

Motkravets størrelse er vanskelig å anslå, men basert på fakturaverdi NLG 1.300.000 overstiger det med all sannsynlighet saksøkers krav. Nilsen har fremlagt bevis for at deler av utstyret er solgt og ikke destruert. Det reises også spørsmål ved om Pulsarr ved realisasjon har mottatt inntekter på utstyret utover de dokumenterte inntekter.

Nilsen leverte ikke alt utstyret tilbake. De resterende deler ble skadet i brann ved bedriften 12. februar 1999 og taksert til NOK 175.000 om lag 50% av gjenanskaffelsesverdien. Dette bestyrker saksøktes påstand om at verdien av de tilbakeleverte deler var høyere enn saksøkers krav. Pulsarrs inntekter på salget må gå til fradrag i saksøkers krav.

Saksøkte har nedlagt følgende endrede påstand:

1. *Bejæring om utlegg avvises*
2. *Bejæringen tas ikke til følge.*

I begge tilfelle:

3. *Saksøkte tilkjennes saksomkostninger med kr. 35.000*

Retten bemerker:

Rettsavgjørelse fra utenlandsk voldgiftsdomstol kan tvangsfullbyrdes i Norge, tvangsfullbyrdelsesloven § 4-1 bokstav f, jf. tvistemålsloven § 167 jf. § 168, jf. New York-konvensjonen av 10. juni 1958. Partene er enige om at voldgift var gyldig avtalt mellom partene og at voldgiftsretten hadde kompetanse til å avsi dom. Videre er det enighet om at dommen er rettskraftig og bindende mellom partene. Uenigheten består i spørsmålet om dommen kan fullbyrdes i Norge, og om Nilsen kan fremme innvendinger mot tvangsgrunnlaget i form av et motkrav.

Retten har ikke funnet det nødvendig å få oversatt voldgiftsdommen til norsk. Retten kan ikke se at New York konvensjonen av 1958 setter noe absolutt krav om oversettelse. Dommens originalspråk er engelsk, og når retten behersker språket i den grad at retten kan forstå de relevante formuleringer med hensyn til domsresultatet, blir kostnadene ved oversettelse urimelig høye i forhold til det som kan oppnås ved en oversettelse. En oversettelse fra engelsk til norsk vil heller ikke kunne gi en korrekt gjengivelse av dommens innhold da oversettelsen i seg selv vil kunne gi meningsforskjell mellom originalteksten og den oversatte utgave av dommen.

Utleggsbejæringen datert 4. desember 2001 anses å tilfredsstille de formelle krav i konvensjonen og tvangsfullbyrdelsesloven, og saksøkte kan ikke få medhold i at saken avvises.

Retten forstår saksøkte dithen at han er uenig i resultatet, men domsresultatet må i tilfellet

angripes gjennom de rettsmidler som står til rådighet ved den utenlandske domstol. Saksøkte har, til tross for at han mener den lider av selvmotsigelser og feil, ikke angrepet dommen. Når saksøkte har valgt å la dommen bli rettskraftig kan ikke retten se at det kan gjøres innvendinger mot dommens materielle innhold ved tvangsfullbyrdelsen. Retten legger etter dette til grunn at dommen er tvangskraftig i opphavsstaten, jf. tvangsfullbyrdelsesloven § 4-17.

Retten kan ikke se at det vil stride mot ærbarhet eller norske ufravikelige regler å tvangsfullbyrde den aktuelle dom. Dommen er avsagt av et voldgiftsinstitutt som er anerkjent internasjonalt. Det ville stride mot Norges folkerettslige forpliktelser å underkjenne en slik dom uten i helt spesielle tilfeller.

Retten er ikke enig med saksøkte i at den aktuelle dom er selvmotsigende i en slik grad at den ikke kan anerkjennes ved norske domstoler, tvistemålsloven § 167 annet ledd i.f. Bortfall av Pulsarrs krav på restkjøpesummen er etter rettens oppfatning, når voldgiftsretten har vurdert bevisene slik den har, ikke et overraskende resultat. Prisavslag er en vanlig beføyelse ved mislighold; en naturlig måte å gjenopprette balansen i kontraktsforholdet når det konstateres at varen lider av en mangel og dermed ikke har den verdi som partene forutså ved kontraktsinngåelsen.

Prinsippet er også nedfelt i artikkel 33 i standardkontrakten Orgalime S 92, som avtalen mellom partene er basert på. Retten forstår det slik at dette var bakgrunnen for den avtale partene inngikk om: "full settlement agreement under Dutch law which all outstanding issues between the parties were settled..." og videre; "By nature of the settlement agreement all existing claims were settled."

Saksøkte har videre anført at dommen mangler domsslutning og derfor ikke kan fullbyrdes. Norge har gjennom tiltredelse av New York-konvensjonen anerkjent utenlandske rettsavgjørelser som alminnelig tvangsgrunnlag. Som saksøkte selv fremhever er det i enkelte land andre tradisjoner for utforming av domsslutning enn i Norge. Etter rettens syn må det aksepteres at en dom, uten slik domsslutning som kjennetegner norske avgjørelser, er gjenstand for fullbyrdelse i Norge forutsatt at domsresultat fremstår som klart.

Saksøkte har ikke kunnet vise til rettspraksis for å underbygge sin anførsel om at utenlandske tvangsgrunnlag er satt til side i tilfeller som i den foreliggende sak. Retten kan ikke se at det kan fremsettes slike innvendinger mot voldgiftsdommen, som nevnt i tvangsfullbyrdelsesloven § 4-2 første ledd bokstav b.

Saksøkte har videre anført at han har et motkrav som kan gjøres gjeldende etter tvangsfullbyrdelsesloven § 4-2 annet ledd. Saksøker hevder at denne innsigelse er falt bort som følge av at motregning kunne vært krevet før avgjørelsen ble truffet.

Retten forstår det slik at saksøktes motkrav hevdes å være et erstatningskrav som følge av uberettiget forføyning over saksøktes eiendom. Dette begrunnes for det første med at Pulsarr allerede i 1996 tok datahjernen til maskinen, dernest med at Pulsarr har solgt de maskindeler som ble returnert til Nederland i 1997.

Når det gjelder det angivelige rettsbrudd i 1996 har saksøkte ikke fremlagt dokumentasjon for å underbygge sin påstand om å inneha et erstatningskrav mot Pulsarr. Dette er imidlertid ikke avgjørende. Retten er enig med saksøker i at dette forhold kunne vært gjort gjeldende under voldgiftssaken. Et eventuelt motkrav basert på Pulsarrs flytting av datahjernen i 1996 er således fremsatt for sent.

Salget av de returnerte maskindeler fant sted flere måneder etter at voldgiftsdommen ble avsagt. Det må derfor være på det rene at et eventuelt krav basert på at Pulsarr har forføyet over eiendeler tilhørende Nilsen oppsto så sent at det ikke kunne vært påberopt under voldgiftssaken.

De generelle vilkår for å kunne foreta motregning må forligge. Spørsmålet er om saksøkte kan utlede noe motkrav og størrelsen på dette.

Voldgiftsdommen innebærer at Nilsen var eier av maskinen. Denne var betalt fullt ut som følge av at Pulsarr ikke hadde krav på de resterende 10% av den avtalte kjøpesum. Endringsavtalen fra 1996 innebar at partene frafalt alle eksisterende krav. Ut fra voldgiftsdommens resultat

returnerte Nilsen urettmessig maskinen til Pulsarr i 1997. Alle deler ble imidlertid ikke returnert. Nilsen hadde ikke rett til å heve avtalen på dette tidspunkt.

Begge kontraktsparter har risikoen for egne handlinger. Når de i ettertid viser seg ikke å være rettslig forankret, vil partene måtte bære de økonomiske konsekvenser av dette. Dette har voldgiftsretten også har lagt til grunn når Pulsarr tilkjennes et beløp tilsvarende utgifter til lagerleie frem til domstidspunktet.

Da voldgiftsdommen slår fast at Nilsen er eier av maskinen, har namsretten vanskelig for å se hvorfor Nilsen i telefaks av 29. januar 2001 fraskriver seg ansvaret for maskinen ved å hevde at denne tilhører Pulsarr. Nilsen hadde på dette tidspunkt fått varsel fra Pulsarr om at maskinen ville bli solgt for å dekke lagerleie. Retten finner at Nilsen har fraskrevet seg eiendomsretten og derved akseptert at maskinen selges. Nilsen kan i ettertid derfor ikke hevde at Pulsarr urettmessig har forføyet over maskindelene.

Når Nilsen var eier av utstyret kan det reises spørsmål ved om han har krav på salgssummen. Dette må bero på en tolkning av hans dispositive utsagn, særlig telefaks av 29. januar 2001.

Salgssummen er dokumentert å være EUR 4.537,80. Retten kan ikke se at det er sannsynliggjort at den del av maskinen som ble levert tilbake til Pulsarr, har en verdi utover det beløp Pulsarr mottok ved salg. Det at Nilsen ikke sørget for å ta hjem maskinen eller få i stand salg i Nederland taler for at maskinen hadde meget liten verdi slik den sto hos leverandøren på fjerde året. Ingen av partene ønsket maskinen. Slik retten ser det har det derfor formodningen mot seg at maskinen hadde noen større verdi som kunne materialiseres ved realisasjon.

Forsikringstakst på de gjenværende deler som gikk tapt i brannen hos Nilsen gir heller ikke holdepunkter for at det tilbakeleverte materiellet hadde større verdi enn den salgssum som er dokumentert. Uten at saksøker har kommentert dette forhold, kan det godt være slik at de deler som ikke ble returnert var de deler som hadde verdi, da disse kunne brukes til annet enn som deler i den kontraherte maskin.

Retten finner at verdien på de returnerte deler ikke overstiger den lagerleie Nilsen har påført Pulsarr i tiden 1. september 2000 og frem til salg lot seg gjennomføre samt kostnader ved salg og destruksjon av delene. Retten legger vekt på at beløpet er relativt beskjedent (ca NOK 34.000), og at Nilsen ikke har imøtegått saksøkers anførelse om at lagerleien og andre kostnader overstiger den dokumenterte salgssum.

Det er etter dette ikke nødvendig for retten å ta stilling til om Nilsen har oppgitt sitt krav på brutto salgssum etter at han fraskrev seg eiendomsretten.

Nilsen har ikke sannsynliggjort noe motkrav som kan fremsettes som innvending til tvangsfullbyrdelse etter tvangsfullbyrdelsesloven § 4-2 annet ledd. Retten har funnet at vilkårene for at Pulsarr Industrial Reseach B.V. får ta utlegg i Nils H. Nilsen AS' eiendeler er tilstede.

Saksomkostninger:

Saksøker har fått medhold i sitt krav om fullbyrdelse og skal etter tvangsfullbyrdelsesloven § 3-1 erstatte saksøkerens saksomkostnader. Det har vært en rekke omfattende prosesskrifter i saken. Saksøkte har bidratt til at saksøker er påført økte prosessomkostnader, som ville vært høyere dersom saksøker hadde fått medhold i sitt krav om oversettelse av dommen samt overføring av saken til søksmåls former. Saksøkers omkostninger på kr 35.800 er videre på nivå med saksøktes. Utgiftene finnes rimelige og retten legger omkostningskravet til grunn.

Slutning:

1. Begjæringen antas til fullbyrdelse.
2. I saksomkostninger betaler Nils H. Nilsen AS til Pulsarr Industrial Reseach B.V. 35.800 -trettifemtusenåttehundre - kroner innen 2 - to - uker fra forkynnelsen av kjennelsen, med tillegg av rente etter forsinkelsesrentelovens bestemmelser fra forfall og til betaling skjer.

Bjørn Arvid Lervik

Beslutningen, med ett eksemplar av begjæringen og kopi av voldgiftsdommen, sendes namsmannen i Vardø til fullbyrdelse og forkynnelse for saksøkte. Kopi av beslutningen meddeles saksekeren.

Rett kopi bekrefte

Sign.:
Vardø tingrett